

De Wedervraag

A: Dag

B: Hallo

A: Graag wou ik het hebben over het wezen van de vraag. Is het niet zo dat de vraag ons dichterbij de waarheid brengt?

B: Ligt dat eraan of hij beantwoord wordt?

A: Was dat een vraag, of een antwoord?

B: Dat is een goede vraag. Misschien was het een door-vraag, een terugketsvraag, een laddervraag, naar de volgende trede.

A: De vraag is; Brengt een vraag ons echt wel dichterbij en zo ja, waarbij dan. En of dichtbij of dichterbij altijd het doel is.. Zonder verwijdering geen dichtbij namelijk.

B: Verheldering, als een nieuwe dag

A: Verheldering, als in: Nou zie ik het..! Of snap ik het.

B: Is het niet zo dat dat eigenlijk de functie van het antwoord is, mits goed begrepen? Of verheldert de vraag an sich al genoeg?

A: De vraag is als de sleutel in het slot, in de dichte deur, waarvan het wel de vraag is of hij past, en waarbij nog arbeid verricht moet worden; het omdraaien van de sleutel.. Of het intypen van de juiste code.

B: Niet zelden drijft het onderwerp af, door het stellen van een afleidingsvraag. Waarbij afgevraagd kan worden wat belangrijker is, het onderwerp of het pad, het einddoel of de reis. Is de vraag altijd in dienst van, of kan hij ook zelfstandig opereren?

A: Misschien als het stellen ervan al het antwoord bevat. Dan wel..

B: He, volgens mij was dat het eerste antwoord, of?

A: Volgens mij waren er al meer antwoorden gegeven, die echter meer als vraag overkwamen, of louter bevestigden. Maar goed, laten we dan het voorgenoemde voorbeeld als voorbeeld nemen. Hebben alle voorgaande vragen meer duidelijkheid geschept dan dat ene antwoord?

B: Welk antwoord?

A: Misschien als het stellen ervan al het antwoord bevat. Dan wel..

B: Daar kan ik niet echt een zandkasteel van bouwen, zo zonder context.

A: Eerlijk gezegd scheppen voor mij onbeantwoorde vragen meer duidelijkheid, dan het eerste beste antwoord. Een antwoord timmert dicht, terwijl een vraag openwrikt. Antwoorden zijn misschien ook persoonlijker, en vragen onderzoekender, met de onderliggende drijfveer om te begrijpen, een soort band aan te gaan, terwijl een antwoord een soort verklaring lijkt, waarmee de zaak is afgedaan. Vergelijkbaar met een ingang en een uitgang bijvoorbeeld.

B: Zoals de ingang van de uitgang en de uitgang van de ingang?

A: Dan heb je ze allebei, zowel de vraag als het antwoord. Hoewel het verschil wellicht daarin ligt dat een vraag meerdere antwoorden kan hebben, en een antwoord meerdere vragen oproept, terwijl de ingang van de uitgang en de uitgang van de ingang, meer op een 1-op-1 relatie duidt.

B: Het begint een beetje op een doolhof te lijken ondertussen.

A: In een doolhof heb je niet zoveel aan vragen stellen, je kunt daar het beste gewoon de uitgang vinden, tenzij je een slaapplek zoekt om de nacht door te brengen.

B: In een doolhof?

A: Ja, mits overkapt, natuurlijk, anders kun je beter een andere plek gaan zoeken, als je de uitgang tenminste kan vinden.

B: Dat kun je toch vragen, als er iemand is?

A: Het voordeel van met meerdere mensen in een doolhof zijn, is dat je tegelijk de verschillende opties kunt uitproberen. Maar of je daarna elkaar nog kan vinden is natuurlijk de vraag. Als je pech hebt, ben je dan na de uitgang gevonden te hebben, hem daarna weer kwijt. Zo blijf je bezig natuurlijk.

B: Het is eigenlijk wel hilarisch om in een doolhof naar de weg te vragen, niet? Hoezo zou een ander het namelijk beter weten? Als die ander echt wijs zou zijn, zou hij zich namelijk niet in het doolhof begeven.

A: Tenzij het een technicus is, die het doolhof even checkt of alles nog in orde is?

B: Als ik technicus is zo'n functie zou zijn, zou ik in ieder geval de plattegrond meenemen.

A: De plattegrond van het doolhof? Dan kan je hem net zo goed op de muur schilderen, of?

B: Hmm, hoezo zou je dan überhaupt een doolhof bouwen, als het antwoord al op de muur staat?

A: Om andere vragen te kunnen stellen aan voorbijgangers, dan de meest voordehandliggende, banaalste vraag waar de uitgang zich bevindt bijvoorbeeld?

B: Ah, je bedoelt, dat je dan niet naar de bekende weg vraagt?

A: Niet naar de bekende en ook niet naar de onbekende. Dat je sowieso niet naar de weg vraagt, dat is zo een uitgemolken onderwerp..

B: Ja precies, dat je een autonome vraag stelt, en er gelijk achteraan zegt dat je niet op een antwoord zit te wachten, maar de vraag voor zich wil laten spreken.

A: Je zou dan kunnen tegenwerpen waarom je hem dan toch stelt, met gevaar aan een antwoord gekoppeld te worden.

B: of aan een wedervraag. Mag dat wel, een wedervraag?

A: Misschien is een wedervraag wel een verkapt antwoord met een vraagteken erachter, een soort vermomming, een undercover.

B: Dat was een wedervraag, of was dat een wedervraag?

A: Dat was een antwoord in de vorm van een wedervraag.

B: Weet je dat zeker?